Taxa poştală plătită în numerar
conf. aprobării Nr. 36474/1941

Biblioteca Universităţii (2 exempl.)

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAŢIUNEA „ASTRA" BRAŞOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea unui comitet de redacţie.
Atelierele tipografiei „Astra" Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA 1838
GH. BARIŢIU ŞI SFINŢIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI MUREŞENII
DE ATÂŢIA URMAŞI, ÎN FRUNTE CU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BRAŞOV.
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorităţi şi Societăţi lei 600
Anunţuri şi reclame după tarif.

Nr. 55 Inreg. Trib. Braşov S. II No. G. II. 71/942 — 19 Iulie 1942 — Anul 105

Academia Comercială

de **I. Bozdog**

Acum când Academia Comercială din Cluj trebue să înceapă şi al treilea an de activitate tot în pribegie se pune din nou problema bunei ei funcţionări.

Oraşul nostru a învitat această înaltă şcoală în cel mai potrivit centru economic, unde prezenţa ei şi spiritul de activitate şi creaţie ştiinţifică îşi găseşte cel mai prielnic teren de a se şi pune în practică înaltele teorii.

S'a comis însă dela început o greşeală fundamentală, când conducerea municipiului nu s'a îngrijit şi de un local potrivit pentru funcţionarea cât mai comodă şi rodnică a Academiei. A învita cu insistenţă pe cineva şi a-l lăsa apoi în voia sorţii să-şi bată capul cu plasarea şi aranjamentul n'a fost un semn de sinceră grijă pentru binele obştesc şi românesc.

Deaceea a funcţionat în primii doi ani în trei şi patru localuri, având birourile Rectoratului în edificiul Camerii de Comerţ, iar cursurile când la liceul „A. Bârseanu", când la liceul rom. cat. când la liceul „Meşota".

In preajma noului an şcolar soarta Academiei pare a fi tot aşa de nelămurită.

Dacă s'ar transforma în realitate noile combinaţii de plasare ale Academiei, s'ar lega de o soluţionare nenorocoasă şi distrugerea alor două şcoli secundare din Braşov.

Mutându-se Academia în localul liceului „A. Bârseanu" ar trebui să-şi părăsească propriul local cea mai veche şcoală comercială superioară din întreaga ţară, fără ca cel puţin Academia să fie ajutorată.

Liceul comercial „A. Bârseanu" este înfiinţat cu multă trudă şi din grelele sacrificii ale breslelor negustoreşti din Braşov încă la 1869. N'ar fi deci indiferent pentru opinia publică braşoveană să-şi vadă una din ctitoriile ce-i formează titlul de mândrie pe terenul educaţiei naţionale, pusă în stradă, sau ajunsă anexă a liceului I. Meşota — şi el o altă mândrie a Braşovului. — Acesta din urmă n'ar putea funcţiona fără internat, care s'ar desfiinţa automat, fără ca liceul comercial să-şi poată urma şi îndeplini programul peste măsură de greu şi încărcat cu ore de teorie şi practică.

Insăşi Academia ar trebui să funcţioneze tot împărţită, iar laboratoarele şi bibliotecile, etc. să rămână în al treilea loc.

In loc de soluţie s'ar ajunge la disoluţia celor 3 instituţiuni.

Această extrem de importantă problemă a Academiei trebue rezolvată **acum şi definitiv. Academia trebue să rămână aici şi mai târziu.** *Liceul comercial, însăşi baza şi sursa Academiei, trebue să funcţioneze în condiţiuni optime, deci neconturbat. Local pentru Academie?*

Sunt atâtea edificii particulare neutilizate, ci numai ocupate de formă. Să se exproprieze.

In centrul oraşului stă de câţiva ani neterminată clădirea Cercului militar.

Credem că, în faţa marilor necesităţi culturale, s'ar putea găsi o soluţie potrivită ca această clădire să devină o pompoasă Academie Comercială.

Ar fi dureros ca faţă de părerea generală a braşovenilor şi a consiliului profesoral dela Academie să triumfe eventuale combinaţii personale urîte şi ca vanităţi să dărâme instituţii culturale.

Cine are alt interes decât al binelui şcolilor noastre, să-şi spună cuvântul.

Speranţe îndreptăţite

de **N. Babole**

Intr'o serie de articole am tratat diferitele aspecte ale problemei Românilor de peste hotare. Vitejia soldaţilor noştri, cu preţul unor sângeroase jertfe, a isbutit să rezolve chestiunea celor din Răsărit. Pe noi trebue să ne preocupe însă şi soarta fraţilor din Sudul Dunării, căci se pare că o rază de speranţă se revarsă şi pentru ei, atât de oropsiţi şi de năpăstuiţi de vitregia vremurilor şi mai ales de nepăsarea noastră.

E o datorie a noastră dintre cele mai elementare să ne ocupăm din bună vreme, de viitorul lor, *deoarece la masa verde, unde se va hotărî pentru mult timp soarta naţiunilor, numai acele chestiuni se vor pune, cu şansă de reuşită, care în prealabil au fost discutate şi lămurite.*

Românii macedoneni au desfăşurat, în imperiul otoman, o activitate naţională dintre cele mai frumoase. Ei vedeau clar că numai în cadrul acestui imperiu este asigurată desvoltarea lor culturală şi naţională.

Apostol Mărgărit a conceput în 1886 în lucrarea sa: „Les Grecs, les Valaques et les Albanais de l'Empire otoman" şi un plan politic prin care Turcia trebuia să se sprijine pe Români şi pe Albanezi, pentru a-şi asigura existenţa ameninţată.

Prăbuşirea imperiului a spulberat aceste speranţe. Românii, împărţiţi în patru state deosebite, erau sortiţi desnaţionalizării. Garanţiile date de aceste state Românilor macedoneni, privitoare la autonomia şcolară şi bisericească prin pacea dela Bucureşti (1913), s'au adeverit iluzii deşarte.

Tratatul dela Versailles a fost pentru ei o nouă şi amară desiluzie. Deprimaţi, Românii macedoneni iau din nou toiagul pribegiei. Psihoza emigrării ia locul hotărîrii de luptă de altădată. Uitaseră că nu mai poate fi vorba, nici de astădată, de o soluţie definitivă.

Un învăţat italian, Tr. Fazi, în studiul său asupra Românilor macedoneni încheie expunerea sa cu următoarea profeţie: „Nicio eroare nu poate fi mai mare ca aceea de a crede definitivă starea de lucruri din Peninsula Balcanică, aşa după cum a rezultat de pe urma criteriilor ce au prevelat la recentele tratate de pace. De problema balcanică Europa va avea să se mai ocupe şi *să ia o atitudine precisă şi hotărîtă în favoa-*

Continuare în pagina 3-a

RECHINII

de **Dr. N. Căliman**

Sunt peşti bine cunoscuţi. Ei sunt spaima mărilor. Lacomi fără măsură. Nu-şi pot sătura niciodată foamea. Agresivi afară din cale. Nu cruţă nici pe cei din familia lor. Atacă şi distrug plasele pescarilor, ca să răpească din ele peştii prinşi. Cei mai mari, prin puterea lor extraordinară, atacă vapoarele şi le opresc în mers. Marinarii au mare teamă de ei. Ştiu că apropierea unui rechin înseamnă pentru ei moartea sigură. Fac toate acestea fără să-şi poată astâmpăra vreodată foamea şi lăcomia. Marinarii se pot scăpa de ei numai prin aplicarea celor mai drastice mijloace.

Această pacoste, aceşti lacomi ai mărilor ne-au venit în minte, citind zilele trecute în ziarele din Capitală cronica judiciară. Din ea am înţeles că, doi indivizi şi-au însuşit sume de bani dela nu ştiu care autoritate. Organele noastre de supraveghere le-au pus mâna în ceafă şi i-au aruncat acolo, unde vor fi întrebaţi, cum, de unde şi în ce fel au făcut rost de aceste sume.

Aceştia şi mulţi alţii, asemănători lor, sunt rechinii noştri. Fiindcă avem şi noi mulţi rechini. Mici şi foarte periculoşi. Şi de cei mari. Ei se plimbă printre noi. Lacomi peste măsură şi totdeauna nesăturaţi. Îi întâlnim în toate părţile unde poate fi vorba de pradă. Caută toate locurile şi toate prilejurile. Inventează toate mijloacele. Indrăzneţi fără limită. Fac obiect de pradă din orice, fără alegere. Pentru ei nu există legi şi lucruri nepermise. Morala pentru ei este un fleac. Unde nu merge cu puterea folosesc vicleşugul. Cei mici se mai încurcă câteodată în plasa care li se întinde pentru prindere. Celor mari le este şi vicleşugul mai mare. Chiar dacă sunt prinşi câteodată în plasă, ei o rup şi scapă. Aceştia sunt mai periculoşi. Prin puterea şi mulţimea lor pot încetini în mers, ba chiar opri barca statului. Ei sunt totdeanna cu actele în rânduială.

— Continuare în pag. 3 —

FOILETONUL „GAZETEI TRANSILVANIEI"

Timoteiu Cipariu, gazetar

de **Şt. Manciulea**

— Urmare. —

In primăvara anului 1866, T. Cipariu era hotărît să scoată la Blaj o nouă foaie, de data aceasta închinată numai preocupărilor filologice şi istorice. Greutăţile de ordin material, le-a înfăţişat comitetului Astrei din Sibiu, în una din şedinţele lui, cerând atât acestuia, cât şi membrilor Asociaţiunii, să-i sprijine încercarea. Comitetul, prin adresa de mai jos, îi răspunde lui T. Cipariu următoarele:

„No-25-1866

Reverendissime Domnule v.-Preşedinte!

Subscrisul comitet are onoare a Vă aduce la cunoştinţă Rvssmei D-voastre, cumcă răspunsul din 1 Martie a. c. ce l-aţi dat la provocarea acestui comitet din 2 Ianuarie a. c. în chestiunea ortografiei române, cetindu-se în şedinţa comitetului de azi s'a primit, cu cea mai mare plăcere, şi tot odată acest comitet dorind a sprijini după putinţă foaia periodică pentru filologie şi istorie, carea promiteţi a o da la lumină, s'a aflat motivat încă în această şedinţă a decide, ca să recomande cu toată căldura viitoarei adunări generale a Asociaţiunii, sprijinirea acestei foi, prin asemnarea unei subvenţiuni amăsurate împrejurărilor fondului acestei Asociaţiuni.

CRONICA LITERARA

de **Aurel Marin**

D. FURTUNĂ: *Dajdia culbecilor, un vechiu obiceiu nemțean.* Tipogr. „Gh. Asachi". P. Neamț.

Venerabilul preot și cercetător al trecutului nostru cărturăresc, d-l Dumitru Furtună, ne face cunoscută „o pagină veche din vieața reală a Moldovei, așa cum se desface ea din înfloritele slove cirilice".

Multe sunt obiceiurile ce dăinuie în vieața poporului nostru și ele se schimbă, ca și oamenii, iar parte dispar cu desăvârșire. Sănătoase unele, cu drept de lege altele, câteodată sunt numai pitorești și par curioase lumii mai noi.

Așa și cu acest obiceiu al dajdiei de culbeci, de care se face pomenire într'o reclamație contra unui protopop nemțean, dela care se pare că s'a pus capăt obiceiului dar ni s'a păstrat și actul doveditor.

Un oarecare ispravnic, între alte acuzații, spune că un abuz este și *„supt numele poroncii Mitropoliei, a strânge însămnătoriu număr de colbeci, fără niciun soiu de plată... fiecare din clericii acelui protopopiat, a aduce ei singuri la protopopie câte un număr de colbeci: preotul 100, diaconul 80, și dascălul câte 60... tot soiul de dări și îndatoriri scandaloase și compromițătoare.*

Protopopul se apără arătând că culbecii *„să triimit în săptămâna ce (a) dintâiu a postului mare, spre recunoștință, ca prezent de zioa Sf. Toader. Prin urmare netăgăduit vă mărturisăsc că* așa precum am găsit obiceiul, așa s'au ținut până acum curs de 24 ani, fiind *dedați slujitorii bisericești a-și strânge toamna porția lor de colbeci, cari, la vreme (a) însemnată, cei mai mulți sânguri îi aduce (a) la protopopie, fără a pretinde vreo plată, nici în anii din urmă mai acum, iar de cum înainte nu voiu mai îndrăzni a aduna, și opresc asămine colbeci".*

Nu sunt lipsite de interes aceste vechi acte uitate și bine face d-l D. Furtună că scutură colbul de pe ele.

Adunate, în cât mai mare număr, ele pot forma o pitorească prezentare a vieții moldovenești dela țară și orice cărturar onest trebue să înțeleagă că face mărturie, chiar părând a fi lipsită de importanță, cum este aceasta despre culbeci, trebue înregistrată, pentru cunoașterea mai bună, adevărată, a traiului nostru din frumoasele vremuri de odinioară.

———

Tipografia „ASTRA" Brașov
caută
2 mașini de cules Linotyp

Spicuiri

din dicționarul greșelilor noastre de limbă

de **Ax. Banciu**

XXXV.

Alte locuțiuni cu brevet străin și, deci, cu mare trecere în felul de a se exprima al Românului cu aiere de „om subțire" mai sunt și următoarele:

Tratează (practică, se poartă) de o manieră...

Schimbă de front.

Face să apară.

Dar exemplele sunt întotdeauna mai convingătoare decât simplele afirmații. Cităm deci:

„X... practică *de o manieră* grosolană formula despotică „Statul sunt eu". (Cv. 28 X 1928 p. 1, c. 3 jos).

Dr-ul Lupu își tratează devotații *de o manieră* specială democratică sui-generis" (Cal. 13 VII 1932 p. 6, c. 2).

„Această realitate s'a afirmat și în Bucovina ca și în Basarabia *de așa manieră* încât moscoviții n'au putut face comunism acolo". (Viața 1 VIII 1941 p. 1, c. 3).

„Tineretul să se pregătească *de o manieră* cât mai perfectă" (Cr. 20 VI 1942 p. 2, foil. col. 5).

„Președintele Republicei Finlandei și Guv. Finlandez *a*(!) voit să mărturisească într'o formă cât mai solemnă și *de o manieră* cât mai evidentă sentimentele *sale*(!) pentru... (Ibid. pg. 7, c. 2).

E traducerea construcției franceze: *d'une manière.*

După practicanții acestui fel de exprimare, de-acum înainte va trebui să spunem:

I-am tras o bătaie *de-o manieră* soră cu moartea.

I-am repezit o palmă *de-așa manieră* încât a văzut stele verzi.

Această străină îmi îngrijește copiii *de-o manieră* de mamă.

Acest șef își tratează subalternii *de-o manieră* de plutonier major.

Tânărul X se comportă *de-o manieră* de îndrăgostit. Etc.

Nu cum se exprima Românul până acum, *fără pătrunjelul manierii:* I-am tras o bătaie soră cu moartea. Această străină îmi îngrijește copiii *ca o mamă.* Tânărul X se poartă *ca un îndrăgostit.* Ș. a. m. d. Și cum ar spune în cazurile citate:

In exemplul prim: *Practică grosolan* formula etc.

In ex. 2: Dr. L. își tratează devotații *într'un fel (mod)* special democratic...

In ex. 3: Această realitate s'a afirmat *astfel* încât...

In ex. 4: Tineretul *să se pregătească cât mai perfect.*

In ex, 5, la fel, ar elimina franțuzismul.

Exemple pentru expresia a doua:

„Până și d. V. *a schimbat de front* și... se declară pentru un guvern de concentrare". (Univ. 11 IV 1931 p. 7, c. 3 sus).

„Dl I. V. V. *a schimbat* nu numai *de oficiu* în discutarea legii (asanării datoriilor agricole) cât și *de poziție politică*". (Cal. 1 X 1932 p. 6, c. 3).

„Dl M., care de doi ani nu face decât *să schimbe de front*". (Cv. 9 IX 1930 p. 4, c. 4).

„D-na C. P. T. *a schimbat* și dânsa *de plan*". (Cezar Petrescu: Aurul negru, pg. 263).

E copia fr. *Il a changé de front.*

Expresia prea *țipă* în fraza românească pentru ca să mai fie nevoie de argumente pentru evitarea ei. Cum nu schimbă *de* păreri ca alții *de* cravate și cum nu schimbă *de* fețe când e prins cu ocaua mică, Românul nu va schimba nici *de* front, nici *de* poziție politică, nici *de* plan ș. a. m. d. Putem fi siguri de aceasta. Mai ales aici în Ardeal, unde influența franceză e prea slabă, ca să ne poată împrieteni cu astfel de particularisme ale limbii lui Voltaire.

Exemple pentru expresia a treia:

„Dl T. *va face să apară* încurând... un volum intitulat..." (Cr. 19 I 1932 pg. 2, c. 3).

„După „Catargele", de N. Papatanasiu *a făcut să apară* un nou roman „Sonată Dobrogeană". (Timpul 21 III 1942 pg. 2, c. 4).

Va să zică autorii de-acum nu mai, *publică,* nu mai *dau la iveală,* nu mai *scot* etc. cărți, manuale, volume, ci: *fac să apară.*

De ce? Pentrucă așa zice și Francezul!

Argument zdrobitor.

Nereacționând nimenea împotriva astorfel de maimuțereli, pentruce ne-am mai mira, dacă mâne-poimâne vom ceti plasată această construcție franceză (*Il a fait paraître*) și în cazuri ca:

Modista X a *făcut să apară* în vitrina prăvăliei sale ultima creațiune a modei dela Paris.

Pictorul N. *a făcut să-i apară* la Ateneu trei pânze cu scene din războiul actual.

Brutarul C. *a făcut să apară* din cuptor niște mândrețe de colaci, să-i mănânci cu ochii.

Văcarul satului *a făcut să apară* ciurda la pășune.

Dentistul G. *a făcut să-i apară* în clește o măsea din gura pacientului.

Lelea Chivă *a făcut să-i apară* al zecelea copil. Ș. a. m. d.

De ce nu? Intrucât e mai justificată expresia în frazele citate, decât în cele care privesc pe brutarul C., pe dentistul G. sau pe lelea Chiva?

———

Citiți
Gazeta Transilvaniei

Scrisoarea florilor.

Sonet

de **Ecat. Pitiș**

Pe undeva, prin curțile vecine,
E vre-un iasmin, sau un salcâm în floare,
Că'n seri târzii, când suflă blândă boare
Miresme dulci sosesc până la mine.

Imi scriu atuncia florile scrisoare:
Cuvinte dragi, de dulce farmec pline,
Ce-l sorb adânc, când nopțile-s senine,—
Il sorb și-acum, când luna călătoare

Atârnă'n crengi lungi fire de beteală,
Când teii'n drum tind ramuri, par'c'ar scrie
Și ei ceva, cu grijă, cu sfială.

— Pe drumul plin de pulbere-albărie
Zac umbrele ca pete de cerneală
Pe-o nesfârșită coală de hârtie.

———

Dor Hai-hui

Spune dorule hai-hui,
Spune-mi, pentru ochii cui,
Pentru cari obraji de crini
Colinzi noaptea prin grădini?

Spune-mi, dorule hoinar,
Pentru cine pornești iar
Și te duci de braț c'un vânt
Tot în râsete și'n cânt?

Spune-mi dorule, îmi spune
Pentru care fată-anume,
Pentru care mâni de nea
Râde sus pe cer o stea?

. . . . . .

Pentru fata câmpului,
Prea frumoasa gândului.

Dragomir Nichifor

———

CONST. PÂRVULESCU: *H. Poincaré,* în colecția *Cunoștințe folositoare.*

In ciclul Știință pentru toți, d-l prof. univ. Const. Pârvulescu ne descrie vieața și opera marelui om de știință, filosofului erudit și omului politic cu renume mondial, H. Poincaré.

Vieața acestuia este plină de învățăminte, comparând comportarea din copilărie și maturitate a ilustrului scritor francez, după cum opera sa deschide noi perspective în știința universală.

Lectura unei asemenea cărți este reconfortantă și ea se recomandă în deosebi tineretului studios care își poate scoate de aicl temeiurile pentru o rodnică activitate spirituală.

Laerte

———

Din ședința comitetului Asociațiunii transilvane române, ținută la Sibiu în 6 Martie 1866

Petru Manu președ. inter. — *Ioan Rusu* secr. III"

T. Cipariu la rândul său aduce la cunoștința comitetului programul gazetei sale, pe care avea de gând să o scoată la Blaj, și pe care dorea să o pună la dispoziția Astrei, ca un organ oficios al ei.

„Preavenerat Comitet,

Apropiindu-se ziua adunării generale a Astrei noastre, cu toate că și fi dorit a lua parte la ședința cea mai de pe urmă a Prea Veneratului Comitet din a. c, și deodată a-mi esprima în persoană atât adânca mea mulțumită pentru călduroasa cuprindere a proiectului meu de a eda o foaie periodică pentru filologie și istorie, înființândă din Martie a. c., cât și dorirea de a mă înțelege cu același Preavenerat despre relațiunea în care, după sprijinul promis ar fi să devină această foaie cătră lucrările Asociațiunii — dar însă neputând ști dacă voi fi în stare de a întreprinde acea călătorie, mă simt pentru tot cazul îndatorat a împlini, cel puțin acum în scris, ce nu știu dacă voiu putea face în persoană mâne.

Deci mai întâiu mulțumită Prea Veneratului Comitet, pentru călduroasa cuprindere a proiectului meu — apoi am onoarea a încunoștința totodată pe același, că după pașii ce am făcut în respectul editurei, sunt aproape de încheierea unui contract cu un proprietar, pentru tipărirea și espedierea foii, cât se poate mai acurată și mai regulată — în caz de va putea vedea lumina.

După intențiunea mea, deocamdată foaia va ieși în toată luna odată, în două coale în 4°, la care în urmă se va adauge încă o coală pentru titlu, indice și coperemânt, în suma de 25 coale pe 12 luni, cu prețul de prenumerațiune de 2 fl. 50 cr. v. a. pe an, însă numai dacă se vor putea asigura 500 de prenumeranți; altmintrelea, au foaia nu va ieși, au numărul coalelor va scădea, după proporțiunea prenumeranților. Bine ar fi dacă omul nu ar fi constrâns a lega intreprinderi intelectuale de condițiuni materiale, însă oameni suntem, și nu ne putem desbrăca de condițiunile vieții.

Spre care scop voi îngriji să se gătească un prospect în 500 de exemplare, cari se vor împărți cu ocaziunea adunării generale, dela carea mai mult aștept succesul intreprinderii acesteia. Iar dacă cumva cu timpul se va manifesta o dorire mai generală, de a se da foii un cuprins mai estins, eu mă voi informa cu tot sufletul acestei dorințe — însă până atunci numai atâta.

Cuprinsul foii e desemnat prin însuși scopul indicat, ce va intra și în numirea foii: Archiv pentru filologia și istoria română. De unde fiecare număr va începe cu un articol de fond filologic au istoric, vor urma publicațiuni de documente filologice și istorice și vor conchide numărul notițe literare, — toate însă cu esprese numai românești, au cu relațiune intimă cătră filologia și istoria românească

In caz de împiedecare personală de a îngriji însumi pentru fiecare număr, sper, că voi putea prezenta Onor. public un coajutor, căruia să-i încredințez materialul cu toată siguritatea și mulțumirea publică.

In urmă dorirea mea ar fi ca foaia să se înceapă cât s'ar putea mai curând, în Octombre".

— Va urma. —

———

Cinema „Astra"
Dela 13 Iulie va rula filmul
UN VALS VIENEZ...
Cu: MARTE HARELL
PAUL HÖRBIGER
HANS LOLT
Jurnal nou O. N. C. Ufa No. 22

Speranţe îndreptăţite

de **N. Babole**

— Continuare din pag. 1-a —

rea acestor colonii italice, care de mai bine de 1000 de ani păstrează vie tradiţia şi puritatea lor".

Ocuparea Albaniei de Italieni schimbă radical situaţia politică în Balcani. Fraţii noştri latini trebue să-şi dea perfect seama că este în interesul expansiunii şi hegemoniei lor în Peninsula Balcanică să se sprijine în primul rând pe elementul aromânesc de aici. Numai aşa vor putea cuceri economiceşte şi culturaliceşte această peninsulă. Italienii, ne place să credem că vor acorda spre acest scop, cea mai largă autonomie culturală şi politică Românilor macedoneni.

Un fapt petrecut de curând ne dă cele mai îndreptăţite speranţe. In prezenţa M. S. regelui-împărat Victor Emanuel III., unul dintre cei mai străluciţi savanţi, profesorul Alfredo Schiaffini a ţinut o cuvântare la Academia italiană din Roma vorbind despre „Latinitate şi italienitate în Pen. Balcanică". D-sa a arătat permanenţa romană a elementului românesc în Dacia, importanţa acestui element pentru latinitate şi rolul politic hotărîtor pe care l-au avut şi-l au şi astăzi Românii prin obstacolul pe care îl prezintă în faţa tendinţei panslaviste. Dar mai presus de toate, d. Schiaffini a subliniat în faţa lumii ştiinţifice din Italia că *elementul romanic, un factor atât de scump Italienilor „a rezistat din Carpaţi şi până în Pind tuturor invaziilor barbare, slave şi turanice* .

Iată ceea ce ce ne îndreptăţeşte să credem că, pe lângă alte probleme româneşti, şi chestiunea Românilor macedoneni se află pe calea cea bună şi că, la timpul său, va trebui să se găsească şi pentru acestă problemă o soluţie justă şi echitabilă. Românii macedoneni deprimaţi şi sceptici până ieri, vor trebui însă să se trezească din letargie şi mai ales *să lupte, să creadă şi să năzuiască.*

RECHINII

de **Dr. N. Căliman**

Continuare din pag. 1-a

Cele mai multe nemulţumiri din zilele noastre la noi, le produc în mulţime aceşti lacomi şi nesăturaţi rechini ai vieţii publice.

Conducătorul de azi al nostru, d-l Mareşal Antonescu, a început lupta în contra lor fără cruţare. Ii cunoaşte de mult. Dinainte de a veni în fruntea treburilor publice. Le cunoaşte toate acăturile şi toate mijloacele prin care el ajungeau la pradă. Ştie foarte bine că barca statului nostru nu odată a fost oprită de aceşti rechini ai vieţii publice. Şi el care a ştiut-o trece prin furtuna cea mai ameninţătoare şi prin valurile cele mai periculoase, trebuia să o ştie apăra şi în contra lor.

Şi a început lupta contra lor. In această luptă poate fi sigur că are de partea sa pe toţi oamenii de cinste şi de omenie din această ţară. Şi sunt mulţi de tot aceşti oameni de cinste şi de omenie. Toţi aceştia aşteaptă nerăbdători să se procedeze în contra rechinilor vieţii noastre publice fără cruţare. Mulţi vor putea fi prinşi cu plase fără prea mare greutate.

Ei fac să sufere şi populaţia şi armata.

Contra acestora ar trebui să se aplice metodele pe care le folosesc marinarii, când rechinii mari ameninţă vapoarele. Credem că puţin praf de puşcă ar băga frică în aceşti rechini. Iar noi, cei mulţi, de cinste şi omenie, am jubilia în pieţe publice şi am aduce osanale aceluia, care a ştiut scăpa ţara românească de cea mai mare pacoste.

Premiile de teatru ale ASTREI

Asociaţiunea ASTRA publică, la iniţiativa grupării sale „Prietenii Teatrului", un concurs pentru alegerea celor mai bune lucrări dramatice originale.

Premiul I, de 30.000 lei, se va acorda celei mai bune piese cu subiect din vieaţa satului românesc sau din trecutul Ardealului;

Premiul II, de 15.000 lei, îl va primi cea mai bună piesă modernă (cu orice subiect).

Se primesc numai lucrări nouă (nejucate, netipărite şi neprezentate la alte concursuri).

Manuscrisele vor fi înaintate până la 1 Noemvrie a. c. pe adresa ASTRA, Sibiu (pentru Concursul de teatru). Ele vor fi însoţite de un motto, scris atât în fruntea lucrării, cât şi pe plicul în care va fi închis, numele autorului.

Lucrările premiate rămân timp de doi ani proprietatea Astrei, care dispune de reprezentarea sau editarea lor.

Sibiu, la 24 Iunie 1942.

Asociaţiunea pentru literatura română şi cultura poporului român ASTRA, Sibiu.

Organizarea oficiului economic judeţean

Prefectura judeţului Braşov a numit comisia prevăzută pentru funcţionarea oficiului economic judeţean.

Din partea judeţului au fost numiţi: *Eugen Sibianu* ca director al oficiului, *Paul Cepanaru* ca şef al biroului aprovizionării alimentare, *Rozalia Popovici* dactilografă, *Stelian Rusuleţ* impiegat la biroul aprovizionării. Din partea ministerului Eeconomiei Naţionale se încadrează în acelaşi oficiu: subl. *Dumitru Toarga*, avocat *Pop Virgil*, *Diaconescu Nicolae*, Lt. Colonel *Nicolae Pantelimon*, *Ana Cute Scridon*, avocat *Gheorghiu Cristache*, ing. *Florescu Iuliu*, *Dr. Lemenyi*, medic *Puiu Gheorghe* şi Prof. *Richard Tufli*.

Şcoala sectară dela Stupinii-Braşovului

de **Nic. Bârsan**

Sunt cauze pentru care întreaga omenire a sângerat secole de-a-rândul şi pe care noi, stăpânitorii de totdeauna ai acestui pământ le-am avut înnăscute.

Printre aceste cauze e principiul libertăţii de conştiinţă garantat de stat cu o omenie proverbială.

Când însă acest principiu, prin întinderea ce i se dă, loveşte şi vine în conflict cu unitatea noastră sufletească, care este azi problemă de vieaţă şi de moarte, ne întrebăm plini de nedumerire: de ce se mai lasă şi acum deschisă şcoala sectară de la Stupini, şcoală plină de eretici veninoşi şi bârfitori ai bisericii şi neamului?

Azi când neamul românesc se află la o răscruce a istoriei sale şi care la chemarea Conducătorului face gigantice sforţări de a spulbera ameninţările duşmanilor din afară, este şi mai dureros a vedea cum vrăşmaşii din lăuntrul ţării, sectarii, caută prin mijloace mârşave şi ascunse să destrame unitatea sufletească a fiilor ei.

Este cazul sectarilor dela Stupinii Braşovului, în casa cărora se află azi şi Spitalul Z. I. No. 157.

In materie de doctrină, aceşti sectari, ca toţi de altfel, nu admit sfânta tradiţie, adică nu admit biserica, nu admit ierarhia ei harică, nu admit sfintele taine, nu admit dogmele şi disciplina formulate de sinoadele ecumenice şi nici interpretarea învăţăturii Domnului dată în unanimă concordanţă de cugetarea sfinţilor părinţi bisericeşti.

Nu admit Crucea ca simbol al mântuirii precum nici cultul sfinţilor, care pentru creştinii adevăraţi şi pentru biserică sunt realizatorii desăvârşirii morale după chipul Mântuitorului.

Orice propagandă sectară printre membrii naţiunii noastre, iar în cazul de faţă printre răniţii din acel spital, atinge deopotrivă biserica strămoşească şi interesele de totdeauna ale statului naţional.

Loveşte biserica pentrucă sectarii sunt împotriva bisericii, iar conruperea o face printre membrii ei.

Atinge statul întru cât temelia lui o formează sufletul românesc care este lezat prin propaganda mincinoasă sectară.

Sectele merg mână în mână cu iudaismul şi sunt înfrăţite prin instituţia ocultă a francmasoneriei. Aceasta ne-a dovedit-o din destul presa din Sărindar, pe vremuri.

Pe tărâmul religios, poporul român, care face parte din biserica întemeiată de Hristos, nu poate primi îndrumări de credinţă dela rătăciţii, care în mare parte sunt străini de neam şi ţară.

Prestigiul bisericii noastre nu este altul decât acela al dogmelor şi aşezămintelor date de Mântuitorul Hristos prin biserica sa. Creştinismul poporului român este de origine apostolică şi exclude orice fel de propagandă, mai ales sectară, întru cât învăţătura oricărei secte este o acţiune anarhică de distrugere a rânduelii apostolice.

In goana lor după prozeliţi, fatal dăunează spiritul unităţii de credinţă care stă la baza unităţii sufleteşti. Ei nutresc ţeluri străine de preocupările şi de interesele noastre naţionale. Ar fi de dorit ca, în această privinţă, să se facă unele cercetări prin dosarele justiţiei civile şi militare relativ la felul cum aceşti zănatici destrămători ai credinţei concep datoriile lor civice.

Aşteptăm măsuri grabnice şi hotărîtoare împotriva acestei şcoli sectare dela Stupini.

In războiul sfânt dat de neamul nostru sub semnul crucii, pe care sectarii îl murdăresc cu învăţăturile lor, se cimentează într'un mănunchiu toate năzuinţele şi toate dorurile ce aduc prinos de jertfă pe altarul patriei şi bisericei. Este lupta pentru lege, aşa cum au înţeles totdeauna strămoşii noştri, care au contopit aşa de minunat şi de simplu prin acest cuvânt ideile de credinţă şi de patrie.

In asemenea împrejurări, care să fie oare dreptul dăinuirii şi astăzi a şcolii sectare dela Stupini, ce invenineazâ sufletele iubiţilor noştri răniţi, ce-şi odihnesc rănile în această clădire, încă tot sectară?

Ce tihnă sufletească pot avea răniţii noştri în acest spital, când în jurul lor foiesc viespii sectari plini de ură împotriva bisericii şi a unităţii noastre?

Ei au luptat petru cruce şi credinţă, pe care acum le aud împroşcate cu venin din partea celor ce le destramă sufletul. Cum vor mai încerca aceşti răniţi să-şi umple sufletul de elanul măreţ al jertfei, atâta vreme cât le este dată posibilitatea de a asculta învăţături străine de acelea în care s'au născut şi crescut?

Credem că e cazul să ne punem întrebarea pe care şi-o puneau strămoşii noştri latini: Cui prodest? Cui foloseşte? Statului? Nu! Bisericii? Nu!

Atunci este vremea a se trage din această situaţiune argumente definitive pentru suprimarea libertăţii de propagandă a şcolii sectare din Stupini.

Dacă nici în aceste epoci de frământări şi dureri nu se pune stavilă acestei şcoli sectare, atunci ea va şti să profite de toleranţa noastră.

Şi aceasta o simţim prea bine de acum.

Pentru cititorii noştri

In urma scumpirii hârtiei de tipar şi a reglementării preţului de vânzare al ziarelor, suntem nevoiţi să facem şi noi unele schimbări în preţul de abonament.

Abonamentul anual al Gazetei Transilvaniei va fi dela 1 Aprilie 1942 lei 300.—
pentru autorităţi şi soc. 600.—
pentru ţărani 150.—

La aceste sume se mai adaugă timbrele prescrise de lege la eliberarea chitanţei de plată.

Toate abonamentele plătite înainte de 1 Aprilie a. c. se consideră integral plătite cu preţul vechiu.

Conferinţa d-nei Sanda I. Mateiu

Luni 20 Iulie c. (sărbătoarea sf. Ilie) ora 6 p. m., va avea loc, în sala festivă a Camerei de Comerţ din oraşul nostru, conferinţa d-nei *Sanda I. Mateiu*, care va vorbi despre *Operele Sociale ale Consiliului de patronaj.*

Bine cunoscuta scriitoare şi eminentă conferenţiară îşi desvoltă subiectul aşa de strâns legat de soarta războiului nostru sfânt, în cadrul turneului misionar, organizat de domnia sa în calitate de directoare a serviciului propagandei de pe lângă Consiliul de patronaj din Bucureşti. Acest turneu, care ţine 45 zile, şi-a început reprezentaţiile — o piesă religioasă şi un concert — la Chişinău în ziua de 22 Iunie (spre a comemora un an dela deslănţuirea războiului desrobitor), apoi a trecut la Odesa, continuând prin alte oraşe din Transnistria, Basarabia şi Bucovina.

In Transilvania, reprezentaţiile vor avea loc mai întâi la Braşov în zilele de 20 şi 21 Iulie la ora 8½ seara în sala cinematografului Astra.

Citiţi cel mai vechiu ziar
Gazeta Transilvaniei

Ziua Domnului

„Voi sunteţi lumina lumii“...

Bieţii oameni cu câtă bucurie ascultau cuvântul Domnului şi se minunau pentru că au auzit că şi ei pot fi lumină lumii şi să strălucească peste toate făpturile lui Dumnezeu.

Cum să fie lumină lumii, se întrebau chiar sfinţii apostoli? Ei erau nişte pescari fără carte, pe care nimeni nu i băga în seamă! Nu erau cărturari ca să poată învăţa norodul şi nici înţelepţi ca să uimească lumea. Ce lumină să fie în lume?

Ei ştiau că lumea e plină de patimi; apoi chiar de vrei să faci binele, te birueşte răul.

Cum să înflorească în lume o pajişte atât de minunată de virtuţi? Pacea, blândeţea, mila, sufletul fără prihană sau inima curată, — sunt tot atâtea podoabe pierdute!

Alţi oameni, altă generaţie trebue să se ridice ca să se zidească cetatea lui Dumnezeu.

Adaugă Mântuitorul Isus Hristos:

„Voi sunteţi sarea pământului...

„Voi sunteţi lumina lumii.....

„Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri“.

Sarea dă alimentelor o savoare, pe cât de plăcută pe atât de sănătoasă; dar ea împiedecă şi putrezirea.

Apostolii şi toţi urmaşii Domnului sunt, prin vieaţa lor neprihănită, sarea pământului; şi, mai mult, „lumina lumii“, care se aprinde în hăţişul unor cugete încâlcite şi inimi răfuite de patimi.

Şi ce arme vor folosi ei? Ştiinţa, aurul sau vastul şi complicatul arsenal al domnilor pământului? Nu!

Ştiinţa şi raţiunea îi dă omului lumină, dar în faţa celor răi, întunerecul are mai mult preţ ca lumina. Iată, de pildă: „Doi oameni dintr'o cameră întunecoasă caută ieşirea din ea, lovindu-se de mobilă şi de păreţi. Intră cineva cu lumânarea şi unul, văzând uşa, caută să iasă pe această cale firească, iar celălalt sare pe fereastră, lovind şi pe cel ce a intrat cu lumina“.

Cel ce loveşte şi sare pe fereastră în loc de uşă, pare a fi nebun; oare nu fac aşa toţi păcătoşii, care se abat dela adevăr şi din calea binelui? Dar ce păcat a făcut pe om mai înţelept şi fericit? Niciunul. Şi lumea păcătoşilor urăşte lumina şi fuge de ea. Câţi proroci, apostoli, mucenici şi sfinţi n'au fost ucişi de cei păcătoşi?

Să mai vorbim de aur sau alte arme materiale? De prisos, pentrucă ele sunt instrumente oarbe în mâna celui ce le mânueşte. Intr'o clipă de furie, mândrie sau nebunie, ele pot deslănţui un prăpăd.

Bieţii oameni tot mai cred şi astăzi că lumina ce porneşte din sărmanul lor cuget şi despică întunerecul îi duce pe căi de mântuire!

Ei uită sau trec nepăsători pe lângă lumina cea adevărată. Aceasta, însă, nu-i departe de noi. Insuşi Isus Hristos e lumina cea adevărată: „Eu sunt lumina lumii“. (Ioan VIII, 12).

Ea este depărtată de lumina oamenilor. Tot atât cât e de departe soarele de ochiul nostru, care se împărtăşeşte de razele lui.

Dar sfinţii apostoli, prorocii şi toţi drepţii s'au făcut părtaşi de lumina lui Dumnezeu; ei au dus-o până la marginea pământului.

Lumina oamenilor se întăreşte prin studiu şi prin mult exerciţiu; lumina harică prin rugăciune, credinţă, dreptate şi fapte bune; de cea dintâi se fac părtaşi şi cei plini de patimi, însă de lumina harului ceresc numai sufletele neprihănite.

Nu lăsaţi să se stingă în sufletele voastre lumina lui Hristos! Oricine ai fi tu, plugar sau ostaş, intelectual sau trudnic ziler, ascultă cuvântul Domnului, că vei găsi lumina care te poate mântui.

Numai prin ea poţi păstra fruntea senină şi sus aici şi când vei ajunge la porţile veşniciei.

Fiţi ca primii creştini, purtători de lumină; fiţi ca nişte luminători în lume“.

Fără lumina Domnului, inima se împietreşte. Un nor gros o acopere: patimile noastre, care cresc sălbatice. Ingrozeşte-te şi nu rămânea în întunerec că sunt atâtea prăpăstii şi mulţi duşmani în apropiere.

Invredniceşte-te şi tu de lumina de sus, ca să straluceşti înaintea oamenilor prin faptele tale. Cum nu vor preamări oamenii, cu tine împreună, pe Tatăl nostru cel din ceruri?

Pr. Ioan Scurtu

Medicul nostru

Amigdalita

(Gâlcile)

de **Dr. Valeriu Stinghe**

Aproape nu există om care să nu fi suferit vreodată în vieaţa lui de amigdalită, sau, cum i se spune în popor, de gâlci. Sunt unele persoane care au o predispoziţie specială pentru această boală şi deaceea au, dacă nu de mai multeori, cel puţin odată pe an, această boală.

Amigdalele sunt două glande de mărimea unei migdale, aşezate de o parte şi de alte în fundul gurii, pe unde înghiţim.

Amigdalita o întâlnim la toate vârstele, dar mai ales la copii.

Mucoasa amigdalelor prezintă numeroase încreţituri şi cripte (adâncituri), unde microbii găsesc condiţii bune de desvoltare şi înmulţire, dând naştere la amigdalită. Amigdalele sunt în permanenţă populate de microbi, care vin din afară, fie prin aerul inspirat, fie prin mucozităţile din nas. Sub influenţa unor cauze, cum sunt frigul şi umezeala, virulenţa acestor microbi creşte, provocând amigdalita.

Uneori amigdalita evoluiază pe cont propriu, alteori este preludiul unei boli generale cum este gripa.

Semnele bolii. Cele mai deseori boala începe printr'o serie de turburări generale ca: insomnie, stare generală rea, greţuri, lipsă de poftă de mâncare, dureri în toţi muşchii, dureri de cap, frison şi ridicarea temperaturii. Apoi bolnavul are în gât o sensaţie de căldură, de uscăciune, şi-apoi o durere continuă în gât, mult accentuată prin înghiţire. Această durere devine tot mai mare, aşa că mai târziu înghiţirea chiar şi a lichidelor se face cu eforturi penibile. Gura secretă mereu un fel de scuipat lipicios pe care bolnavul îl tot înghite. Mirosul gurii este fetid (rău mirositor). Vocea este nazonată (se zice că bolnavul vorbeşte pe nas), sau i se mai zice şi voce amigdaliană.

Durerea se propagă spre urechi şi e însoţită de o uruială în urechi şi chiar de surditate (trecătoare), din cauza înfundării trompei lui Eustaţiu.

Cu timpul bolnavul abia mai deschide gura.

Dacă ne uităm în fundul gurii vedem că amigdalele sunt umflate şi roşii şi de cele mai multeori acoperite pe ici pe colo de o materie albă gălbue dând aşa numita *amigdalită pultacee.*

In amigdalita *supurată* sau *flegmonoasă* umflarea amigdalei sau a ambelor amigdale este foarte pronunţată, având suprafaţa bombată, întinsă şi netedă.

Temperatura se ridică până la 39°—40°, iar starea generală este aceea a unei boli infecţioase.

In 4—5 zile boala ajunge la apogeu, se menţine circa două zile, apoi toate simptomele descresc şi se vindecă. La unele persoane este numai o vindecare aparentă, pentrucă la o lună, la un an, sau la orice schimbare de sezon, amigdalita reapare.

In amigdalita flegmonoasă (cu puroiu) starea generală este şi mai gravă, temperatura se urcă până la 41°, până când punga de puroiu din amigdală se sparge în gură şi-apoi bolnavul simte o ameliorare bruscă. In cazurile nenorocite puroiul nu-şi poate croi drum spre gură şi-atunci el se propagă spre laringe, producând asfixie, sau o hemoragie fulgerătoare, mortală prin ulcerarea vaselor mari ale gâtului.

Aşa numitele amigdalite infecţioase pot da naştere la complicaţii ca: albuminuria, (albumină în urină), care uneori este trecătoare, alteori însă trece în stare cronică, cauzând nefrită cu leziuni iremediabile ale rinichilor. Această complicaţie este de temut mai ales în amigdalitele care se repetă des. Alte complicaţii mai sunt: reumatismul articular, pericardita şi endocardita (boli de inimă).

In general s'a observat că cu cât semnele locale ale bolii sunt mai importante, cu atât complicaţiile sunt mai puţin de temut. Aşa de exemplu complicaţiile ca: nefrita, reumatismul, bolile de inimă sunt excepţionale în amigdalita flegmonoasă.

Ca măsură de precauţie voi aminti că bolnavii să aibă grijă să nu confunde o amigdalită simplă cu o angină difterică, sau scarlatinoasă, sau Vincent, sau sifilitică, sau tuberculoasă, pe care numai medicul le poate diferenţia şi care comportă fiecare un tratament special. Să ne gândim numai ce eroare gravă, plină de urmări funeste am face, dacă de exemplu am lua o angină difterică sau scarlatinoasă drept o amigdalită simplă.

Tratament: Bolnavul se aşează în pat, la căldură, şi va putea scurta durata bolii dacă la apariţia primelor semne, în primele 24 ore, va lua tablete de prondosil, va face în regiunea amigdalelor câteva şedinţe de unde ultrascurte şi va face 1—2 injecţii cu un preparat de bismut.

Bolnavul va lua antitermice: chinină, antipirină, aspirină etc., va face gargară cu soluţii antiseptice (hyperol), cu ceaiu de muşeţel cald, badijonaj pe amigdală cu soluţie de albastru de metilen, sau cu tinctură de iod cu glicerină, prisnitz cu apă alcoolizată în jurul gâtului. Ca regim alimentar se vor da băuturi şi alimente lichide calde.

In amigdalită cu puroiu, medicul va deschide punga cu puroiu cu ajutorul bisturiului.

La persoanele cu amigdalele mari, predispuse la amigdalite şi la persoanele care fac des amigdalite, vom putea preveni aceste amigdalite prin extirparea (scoaterea) de către medicul specialist a amigdalelor, extirpare care se va face în intervalul dintre două accese de amigdalită, adică „la rece“.

MARIA GENERAL DOBRESCU: *Bucătăria sătencei,* în Cunoştinţe folositoare. Seria B. Nr. 37.

In colecţia *Sfaturi pentru gospodari,* d-na Maria General Dobrescu, publică o admirabilă Bucătărie a sătencii (mâncări fără carne). Sunt reţete practice şi simple, cu deosebire preţioase în aceste vremuri de războiu, în care sunt arătate felurile de mâncare fără carne ce se pot găti economicos.

Incepând dela mâncările din cartofi şi până la prepararea colivei, totul este expus clar şi metodic.

Nouă ne-a lăsat gura apă, citind multele reţete.

Cartea nu trebue să lipsească din casa niciunui bun gospodar.

Cronica Agricolă

Măceşul şi vitamina „C“

Intre plantele noastre indigene dozate cu vitamina C, măceşul stă pe primul plan fiindcă conţine o doză „optimală“ din acest factor cunoscut şi sub denumirea de „factor antiscorbutic“.

După unele cercetări ştiinţifice mai noi s'au găsit fructe dozate cu 1200—1400 miligrame la substanţa de 100 gr. fructe. Savantul german Ragnar Berg raportă — nu de mult — în reviste de specialitate că profesorul Dr. G. von Wendt, dela universitatea din Helsinki, găsi unele măceşe dozate cu aproape 4000 miligrame C adică 4,0 gr. C la 100 gr. substanţă de fructe. In tot cazul este ceva extraordinar, ce merită a fi reţinut!

Doza de vitamină C a măceşelor depinde de timpul când fructele au fost recoltate. In fructele necoapte (cu 3 săptămâni înainte de recoltare) s'au constatat 407,8—522,6 miligrame C la 100 gr. carne de fruct, în fructele *deplin coapte* 897,9—1108,8 C. Vitamina C se găseşte în cojile cărnoase ale măceşelor. La recoltare se va observa regula: cel mai bun şi mai potrivit timp de recoltare este *stadiul* când măceşele încep a fi deplin coapte, adică atunci când sunt aproape *de tot colorate şi tari de consistenţă.* Din momentul ce încep a fi complet colorate şi încep în parte a se înmuia, scade treptat şi doza de vitamină C şi astfel până la finele lui Octomvrie această doză este redusă la a treia parte. Colectarea fructelor se va face numai în zile calde şi uscate şi în niciun caz să nu fie amânată pentru altă dată. Chiar şi la transportarea măceşelor se va ţine seamă de anumite reguli: nu-i permis a le expedia în saci legaţi cu sfoară, ci numai în coşuri întinse.

Cojile de măceşe uscate sunt de două ori mai bine dozate cu vitamina C decât lămâile. Ceaiul pregătit din cojile de măceşe se fierbe numai 10 minute. La pregătirea acestui ceaiu ne servim numai de coji fără sâmburi tăiate cât se poate de mărunt. Cojile aceste uscate se conservă mai bine în oale de faianţă şi nici decum în cutii de metal, fiindcă aceste din urmă degradează vitamina C.

Măceşele sunt o sursă ieftină şi naturală de vitamina C. Aceste fructe, se poate spune, că sunt un adevărat giuvaer de vitamină C. Depinde de noi, dacă ne pricepem sau nu să facem din ele un *„medicament“* de înaltă valoare biologică! Marmelada de măceşe pregătită în modul obişnuit nu conţine aproape de loc vitamina C. Ea are, ce e drept, gust plăcut, poate chiar delicios, *atât!* nu are însă valoarea unui „medicament“ nefiind de calitate „suficientă“ din punctul de vedere al sănătăţii şi alimentaţiei. La pregătirea marmeladei este de observat că masa de carne crudă a măceşelor aşa cum iasă din presa de stors, după un timp de 1 oră intră în fermentaţiune, dacă temperatura zilei este înaltă. O straşnică fierbere, clocotire şi mare căldură însoţesc procesul de fermentaţie. Fermentaţia se poate evita numai în cazul când marmelada este pregătită după reţeta care voiu publica-o în unul din numerele viitoare ale „Gazetei“. Prin fermentaţie însoţită de căldură extraordinară şi de clocotire aproape explozivă se distruge vitamina C, acest factor antiscorbutic, atât de necesar în cazurile de boli cu febră (temperatură).

In Germania sunt spitale care pregătesc în fiecare an pentru bolnavi câte 70—80 măji din marmeladă de măceşe.

Ce bine ar fi dacă ar începe să se planteze şi la noi măceşe de-a-lungul şoselelor de automobile şi de cale ferată, precum şi în alte locuri virane, pieţe publice, potrivite pentru cultura măceşelor în „stil mare“.

Citiţi „Gazeta Transilvaniei“

Pacea prin biserică

Dorinţa ce predomină opinia publică a zilelor noastre este *pacea*.

Pentru pace înălţăm rugăciuni în orice clipă a vieţii noastre, începând dela micul copil care întreabă zilnic: mamă! unde este tata şi când va fi pacea ca, să vină îndărăt tata? Pentru pace înalţă rugăciuni soţia, pe umerii căreia apasă îndoitele greutăţi familiare; pentru pace se roagă părinţii — tată şi mamă, — cu nădejdea de a-şi revedea din nou odraslele, — sprijinul bătrâneţelor de mâne.

Cele mai fierbinţi rugăciuni pentru pace le înalţă însă biserica, cerând dela bunul Dumnezeu liniştea avută a credincioşilor şi pacea binecuvântată a ţării noastre.

Da, fiindcă ea este lăcaşul sfânt în care locueşte pururea Isus Hristos, dăruitorul păcii celei mai desăvârşite.

Biserica ne împărtăşeşte binefacerile păcii începând cu intrarea, vieţuirea şi ieşirea noastră din lume.

Biserica, prin sf. evanghelie propovăduieşte pacea, prin explicarea evangheliei tâlcueşte pacea; prin imnurile religioase te înalţă către pace; iar prin tablourile sfinţilor îţi exemplifică pacea.

Biserica este tezaurul păcii care dăruieşte tuturora din belşug adevăruri neprecupeţite, pe a căror valoare moliile, rugina şi furii nu o sapă nici nu o strică.

Biserica este izvorul nesecat al păcii, promis de Mântuitorul omenirii, în convorbirea avută la fântâna lui Iacob cu femeea din Samaria.

Biserica este grădina păcii, plantată de Dumnezeu, iar grădinarul ei este Isus Hristos, care pururea lucrează prin ea, delăturând cu perceptele-I binefăcătoare şi paşnice crengile şi omizile păcatelor din suflete, altoind în locul lor mlădiţe nobile, ale căror fructe vor fi hrana de căpetenie a vieţii paşnice pe pământ şi dovada răsplătitoare a păcii în ceruri pentru om.

Istoria ne documentează că biserica a menţinut pacea în sufletul neamului nostru dela început şi până astăzi, întărindu-i răbdarea, credinţa şi nădejdea în biruinţa finală.

Datori suntem deci astăzi — mai mult ca ori când — să avem toată încrederea în biserica lui Isus Hristos, care, prin slujitorii ei cere necontenit Cerului pacea plină de glorie pentru neamul românesc.

Pr. D. Sângeorgean

Culegeri de strigături

Subţirică-i mândra mea
De trei ori cât putina,
Ca s'o pot cuprinde bine
Mai trebui „trei“ lângă mine.

Vinde-ţi mândro ochii mie
Că pe ei îţi dau o mie,
Cu trei sute şi mai bine
Te cumpără ori şi cine.

La chef şi la voie bună
Toate fetele se-adună,
La sapă, la secerat
Nu le poţi scoate din sat.

Zic unii: — „Bună poveste“
Să te iubeşti cu neveste.
Eu zic: Asta e prostie
Când găseşti fete o mie.

Mică eşti fată ca bobu
Şi la sărutat ca focu,
Mică eşti fată ca macu
Şi la sărutat ca dracu.

Ştii mândro mai de-demult
Când ţi-am dat gura 'mprumut?
O să viu odat' la voi
Ca să-mi dai gura 'napoi.

Lelea'naltă şi voinică
Doarme lângă mămăligă,
Mămăliga clocăie,
Ea doarme şi horcăie;
Sare terciu din căldare
Şi o arde la picioare,
Asta o supără tare.

Viorel Gh. Tudoran

Râşnovul climateric

Această staţiune climaterică se află la o distanţă de numai 40 minute cu trenul de Braşov înspre apus, la o altitudine de 676 m. Este un admirabil centru de turism şi alpinism. In partea de sud a comunei se ridică falnici munţii Bucegi, Bucşoiul, Piatra Craiului, deasupra Zârneştului, iar la Est muntele Postovarul, Poiana Braşovului etc. Regiunea oferă călătorului privelişti încântătoare.

Turiştii şi alpiniştii îşi găsesc loc de odihnă în vârfurile cele mai înalte de munţi, ca Bucşoiul, (2494 m) Omul, — vârful Bucegilor (2513 m.), Caraimanul (2320 m.), deasupra Buştenilor (Schitul Peştera Ialomicioara 2400 m.) Natura a fost darnică cu această localitate aşezată în cea mai frumoasă poziţie geografică din frumoasa Ţară a Bârsei. Ea e înconjurată cu păduri seculare de brad, fag, stejar, are aerul sănătos, ozonat, care este un puternic stimulent pentru întărirea fizică a constituţiilor slăbite. Parfumul de brad este un agent binefăcător pentru plămâni.

Marele istoric Xenopol îşi făcuse din această localitate un cuib de odihnă şi recreaţie, venind an de an să-şi facă viligiatura aici.

Râşnovul este un important centru climateric, cunoscut nu numai în ţară, ci şi în străinătate.

Comuna prin înfăţişarea ei are aspectul unui orăşel de munte.

Aici se află şi o „Cetăţuie“ istorică, clădită pe vremea cavalerilor Teutoni de către populaţia băştinaşă a comunei pentru a le servi ca loc de adăpost contra năvălirilor barbare. La poalele acestei Cetăţui, în pitoreasca „Valea Cetăţii“, la o distanţă de un sfert de ceas pe jos, se află strandul comunal. Din vârful cetăţuii se deschid orizonturi largi oferind privelişti încântătoare peste întreaga Câmpie a Bârsei. Comuna se bucură de o bună organizaţie şi administraţie. Are lumină electrică, străzi curate, apă potabilă. In mijlocul comunei, în piaţa Regina Maria, se află un parc bine îngrijit. In partea de jos a comunei se află o promenadă cu o lungime de circa 1 km. ce duce spre comuna vecină Cristian. Promenada este străjuită de arbori bătrâni, care fac atracţia şi plăcerea trecătorilor.

Vilegiaturiştii găsesc aici loc de recreaţie, fiind feriţi de sgomotul asurzitor al oraşelor şi de luxul fără seamăn. In comună se găsesc restaurante care servesc în bune condiţiuni pe vizitatori.

N. Hamsea

Din LUMEA largă

Plante de cauciuc în Suedia

Pentru a da ştiinţei suedeze posibilitatea să facă experienţe în domeniul cultivării plantelor care conţin cauciuc, Academia inginerilor a cerut de curând punerea la dispoziţie a 17.700 coroane din mijloacele statului. Experienţele de cultivare vor fi făcute, îndeosebi cu planta caucaziană Taraxacum Kok-Sakhyz, care a fost plantată de mai mult timp în Rusia şi în statele baltice pentru obţinerea cauciucului. Se presupune că experienţele de cultivare vor dura mai mulţi ani.

Conserve de fructe şi legume în alimentaţia sugacilor

Dr. H. Bischoff dela clinica de copii de pe lângă Universitatea din Greifswald a constatat că, pe lângă lapte, sugaciul poate primi numai legume şi fructe ca izvoare de vitamină C. Cercetând problema dacă conservele de legume constituesc un surogat suficient, a rezultat că conservele de legume sunt foarte puţin inferioare legumelor proaspete în ce priveşte conţinutul de vitamină C. Puţină vitamină C conţin conservele de mazăre, morcovi şi carote. Şi fructele pot înlocui un timp legumele. Indeosebi pruna poate fi folosită ca conservă în alimentaţia sugaciului.

Inaugurarea cantinei-azil din Codlea

Duminică, 5 Iulie a. c., a avut loc la şcoala primară de stat, inaugurarea *cantinei azil* de zi a copiilor refugiaţi din Ardealul cedat. Solemnitatea s'a bucurat de prezenţa d-lui col. Craiu. prefectul judeţului cu d-na, însoţit fiind de d-na Cuteanu, preşedinta Crucii Roşii-Braşov, d-na dr. Nistor, d-na Tanasiu, d-l dr. Creţu, medic primar, şi d-l cpt. Georgescu din partea Cons. de Patronaj Braşov. Din localitate au luat parte: d-l col. Filimon, d-l col Iliescu cu d-na, d-l cpt. V. Cărare, d-l Anania Boldor cu d-na, Părintele Gh. Fl. Preşmereanu cu d-na, d-l dr. Ioan Stoia cu d-na, d-l Ioan Pascu cu d-na, dir. şc. pens., d-l director al şc. prim. Ioan Nica cu d-na, d-nele cpt. Coban, T. Cismaru, Ana Rogozea, d-l Săvulescu etc. Părintele Preşmereanu a oficiat o scurtă slujbă religioasă, la urma căreia, în cuvinte alese, a remarcat fapta creştinească ce se săvârşeşte la această cantină-azil, unde iau masa, ziua întreagă, 26 copii şi 5 femei, toţi din Ardealul de Nord. D-l dr. Stoia, preş. filialei Crucea Roşie, salută pe d-l prefect şi arată că azi, mai mult ca ori când, suntem datori să ajutăm pe fraţii noştri care au fost nevoiţi să ia drumul pribegiei. A răspuns d-l prefect, îndemnând la o cât mai largă asistenţă a acestor copii, viitori ostaşi. Mulţumeşte d-lui col. Filimon pentru creştinescul şi lăudabilul gest ce-l face, dând zilnic, hrana pentru amiază acestor copii. Mulţumeşte deasemeni celor care supraveghează la această cantină — d-nelor din Comitetul Local de Patronaj —, medicului local, etc.

De faţă la această inaugurare au fost îmbrăcaţi în frumosul port naţional al locului şi părinţii copiilor, care în tot timpul au avut ochii plini de lacrimi amare şi dor. Pe feţele lor supte de griji se putea citi însă şi o adiere de fericire, că ei pot să muncească, ştiind că odraslele lor sunt supraveghiate şi hrănite, faptă ce vorbeşte dela sine şi care aduce numai laudă celor ce au înfiinţat şi susţin această cantină-azil.

La sfârşitul solemnităţii s'a servit o gustare, pregătită de d-nele din comitet, în frunte cu d-na Valeria Stoia. Inalţii oaspeţi au plecat cu convingerea că se lucrează la această cantină cu tot sufletul.

I. N.

BANCA AGRARA, S. A., Cluj

ANUNŢ

Se aduce la cunoştinţa tuturor acţionarilor, că în conformitate cu hotărîrea adunării generale ordinare din 7 Iunie 1942, s'a redus capitalul social dela Lei 55.000.000 la Pengö 1.375.000; respectiv s'a redus valoarea nominală a unei acţiuni dela Lei 1.000 la Pengö 25.

Ca urmare la cele de mai sus, toţi acţionarii Băncii Agrare, S. A., Cluj, sunt rugaţi să-şi prezinte acţiunile spre stampilare la Banca „Albina“, Sibiu, în timpul cel mai scurt posibil.

Banca Agrară, S. A., Sucursala Turda.

Primăria comunei Satulung
Judeţul Braşov

Nr. 2040/1942

Publicaţiune

Se aduce la cunoştinţă generală că primăria comunei Satulung, judeţul Braşov, va ţine licitaţie publică cu oferte scrise şi sigilate în plic închis în localul primăriei comunei Satulung în ziua de 5 August 1942, ora 9 a. m., pentru darea în întreprindere a lucrărilor de construcţie a unei cantine pe lângă şcoala primară de Stat Nr. 1 din Satulung.

Valoarea lucrării conform devizului este de 400.000 lei.

Garanţie 10% în numerar sau efecte de Stat depuse în plic separat.

Licitaţia se va ţine în conformitate cu dispoziţiunile art. 88—110 din L. C. P. modificată prin Decretul-Lege Nr. 2125 publicat în Mon. Of. Nr. 173 din 24 Iulie 1941.

Caietul de sarcini şi actele anexe se pot vedea în orele de lucru la primăria comunală.

In cazul când această licitaţie nu va avea rezultat, se va ţine o nouă licitaţie în ziua de 16 August 1942, în acelaşi loc, la aceeaşi oră şi în aceleaşi condiţiuni.

Satulung, la 7 Iulie 1942.

Primar, *Gh. Roşculeţ.* Notar, *N. Cândea.*

Primăria comunei Satulung
Judeţul Braşov

No. 2030 1942

Publicaţiune

Se aduce la cunoştinţă generală că, primăria comunei Satulung, judeţul Braşov, va ţine licitaţie publică cu oferte scrise şi închise în plic sigilat în ziua de 5 August 1942, ora 11 a. m., în localul primăriei comunei Satulung pentru darea în întreprindere a lucrărilor de zidărie pentru corectarea cursului apei Tomoş.

Valoarea lucrării conform devizului este de 1 800.000 Lei.

Garanţie 10% în numerar sau efecte garantate de Stat depusă în plic separat.

Licitaţia se va ţine în conformitate cu dispoziţiunile art. 88—110 din L. C. P. modificată prin Decretul-Lege Nr. 2125 publicat în Mon. Of. Nr. 173 din 24 Iulie 1941.

Caietul de sarcini şi actele anexe se pot vedea în orele de lucru la primăria comunală.

In cazul când această licitaţie nu va avea rezultat, se va ţine o nouă licitaţie în ziua de 16 August 1942 în acelaşi loc, la aceeaşi oră şi în aceleaşi condiţiuni.

Satulung, la 7 Iulie 1942.

Primar, *Gh. Roşculeţ.* Notar, *N. Cândea.*

Duminecă, 19 Iulie, orele 11½ se celebrează la biserica gr. catolică din loc un parastas în amintirea aniversării de 7 ani a morţii lui

Emil Socaciu

fost primcurator al acestei biserici şi secretar general al Primăriei.

In anul 1942 nu se ţine Târg de mostre la Sibiu

Comisia Interimară a Camerei de Comerţ şi de Industrie Sibiu, după examinarea amănunţită a situaţiei şi a tuturor factorilor determinanţi pentru oportunitatea unui târg de mostre, s'a văzut nevoită de a hotărî că în anul 1942 nu se va organiza la Sibiu un Târg de mostre. S'a prevăzut însă de a se organiza în anul 1943 o asemenea manifestaţie. Detaliile necesare se vor fixa ulterior.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Informaţiuni

Abonamente de sprijin

D-na Tini Socaciu dăruieşte gazetei noastre suma de Lei 1000 cu ocazia parastasului de 7 ani al decedatului ei soţ Emil Socaciu.

Nic. Lupaş, Râmnicu-Vâlcii 500

*

Cămin permanent pentru refugiaţi

Consiliul de patronaj a obţinut dela Centrul de Românizare al bunurilor evreeşti casa din str. Castelului Nr. 46, care va fi amenajată de cămin permanent pentru refugiaţi.

Refugiaţii ce sosesc zilnic în număr tot mai mare vor putea locui acolo până la obţinerea unui serviciu. Tot acolo va funcţiona şi o cantină a refugiaţilor.

Actualul cămin al refugiaţilor va fi amenajat pentru copiii refugiaţilor.

Toţi bunii Români *sunt rugaţi să contribue cu bani, rufărie, lingerie, etc. pentru înzestrarea acestor căminuri.*

Cei care aveţi căminul vostru cald, nu uitaţi să contribuiţi la uşurarea lipsurilor *celor năpăstuiţi de soartă.*

*

Nenorocirea dela serpentina bisericuţii

Joi, după masă, în cursul ploii torenţiale cobora cu autobusul No. 17508 B. din Poiană grupul de fete al *„Asilului Elena Doamna"* ce este în colonie la Satulung. Ajungând la serpentina „bisericuţii" şoferul *Vasilescu* simţi că s'a rupt frâna. Fără a-şi pierde prezenţa de spirit îndreptă maşina spre o pantă laterală ca să evite prăpastia de 3-400 metri şi izbi un perete de stâncă.

Secretarele şcolii *Marcela Şerbănescu şi Fifi Ciangăru* voind să sară din maşină au fost prinse sub aceasta şi strivite pe loc.

Dintre eleve au fost uşor rănite 6.

La faţa locului a descins comisia de anchetă compusă din d-nii: prim-procuror *Ţughin*, şeful poliţiei judiciare *Florescu Al.* şi medicul legist *Dumitrescu*, constatând cele de mai sus.

*

Apelul Consiliului de Patronaj

Doamnele şi domnii membri ai Consiliului Municipal, precum şi doamnele şi domnii membri cooptaţi şi colaboratori sunt insistent rugaţi a da tot concursul pentru o cât mai frumoasă reuşită — morală şi materială — a concertului, teatrului şi conferinţei organizate de Direcţia Propagandei Consiliului de Patronaj al Operelor sociale din Bucureşti, după cum urmează:

Primirea oficială va avea loc în 20 Iulie 1942, însă neştiind ora exactă, vă rugăm să binevoiţi a lua contact cu Biroul Ad-tiv, în decursul zilei de Sâmbătă, telefon 38.20.

In 20 Iulie 1942, orele 18 va conferenţia D-na Sanda I. Mateiu, în sala festivă a Camerei de Comerţ (intrarea liberă);

In 20 Iulie 1942 va avee loc concertul corului Patronajului la „Astra";

In 21 Iulie 1942 va avea loc piesa religioasă „Drumul Crucii" la „Astra".

Pentru concert şi piesă biletele se găsesc la Biroul Comitetului nostru.

Acest cor fiind în turneu de propagandă prin ţară, este o datorie morală a noastră — a membrilor Consiliului de Patronaj local — să-l sprijinim şi să-l onorăm cu prezenţa noastră a tuturora.

Vă rugăm în mod insistent să binevoiţi a lua parte la primirea oficială şi la interesanta conferinţă a D-nei Sanda I. Mateiu, directoarea Propagandei Consiliului de Patronaj Central, ce va avea loc în ziua de 20 Iulie 1942, orele 18 şi va vorbi despre „Operele Sociale ale Consiliului de Patronaj".

Fiind siguri că fiecare membru îşi va cunoaşte menirea şi datoria morală, nu ne îndoim, că acest turneu de propagandă va avea o frumoasă reuşită.

———

de **Mardare Mateescu**

Nimeni nu poate smulge

legăturile de frăţietate dintre două popoare

Tot mai dese sunt, peste hotare, manifestările de simpatie pentru ţara noastră. Aceste manifestări cu caracter public au semnificaţia lor deosebită pe care noi trebue s'o înţelegem fără putinţă de comentare şi să ne umplem sufletele de încredere în ziua de mâne fără să ne mărturisim bucuria prin manifestări care nu cadrează nici cu seriozitatea nici cu dreptatea cauzei noastre.

Atmosfera frumoasă pe care neamul nostru o are în cel mai îndepărtat colţ de lume este ceva firesc şi firescul este greu să fie dărîmat chiar de cea mai diabolică diplomaţie. Trebue să recunoaştem însă că noi n'am ştiut să ne facem cunoscuţi la timp lumii, am fost prea modeşti şi modestia a fost luată drept slăbiciune, nesiguranţă sau chiar prostie. Oaspeţii care ne vizitează acum ţara rămân impresionaţi de puterea noastră de creaţie, dar şi indignaţi de felul cum alţii ne-au descris fără ca noi să fi ripostat. Zădarnic erau faptele noastre adevărate pilde de vieaţă ale unui popor paşnic şi muncitor, care n'a râvnit la bunurile altora şi dorea pacea şi prosperitatea tuturor vecinilor. Calomniile altora au prins răsturnând valoarea istorică şi negând existenţa legilor biologice care stau la baza organizării statului nostru.

Acum ne-am trezit şi întocmai pasării fenix, ne renaştem din propria cenuşă. Simbolul nemuririi noastre ca neam şi ţară este puterea jertfei şi a credinţei, singurele arme care contează astăzi în vâlvătaia războiului; singurele acte valabile care vor pecetlui la masa păcii adevărul istoric în faţa căruia toate neamurile se vor închina.

Propaganda noastră peste hotare este însăşi trăirea neamului din fiece zi, şi neamul românesc trăieşte din fapte reale şi adevărate, nici decum măsluite. Noi trăim real, nu teatral!

Iată deci valoarea manifestărilor de simpatie de peste hotare pentru ţara noastră. Increderea pe care majoritatea neamurilor pământului o au în noi, se bazează pe sinceritate şi pe legăturile de frăţietate pe care nimeni nu le poate smulge din sufletul popoarelor.

Dacă n'ar fi această realitate — pe care poţi s'o nesocoteşti dar n'o poţi distruge — şi dacă n'am cunoaşte tăria caracterului şi valoarea scrisului celor ce ne-au vizitat ţara, care au luat contact cu *„adevărul adevărat"* şi care întorcându-se în ţara lor se fac ecoul realităţilor, atunci noi cei dintâi am considera elogiile ca mici politeţe sau ca frazeologie de circumstanţă. Dar am fost cunoscuţi la noi acasă, în intimitatea noastră, unde pulsează o vieaţă cinstită şi curată. S'a constatat că în cea mai ascunsă cută a sufletului nostru sălăşluieşte sinceritatea care a caracterizat popoarele latine şi acest sentiment a fost cunoscut de cei care scriu astăzi în felul următor: *„Poporul român* — scrie revista spaniolă **„Fotos"** — *constituie o insulă latină, aşezată în mijlocul unui ocean slav şi turanic, insulă care şi-a păstrat limba, naţionalitatea şi religia datorită tenacităţii şi convingerii că este un stâlp al civilizaţiei în Carpaţi şi la gurile Dunării.*

Impăratul Traian, susţinând un război victorios contra Dacilor lui Decebal, a îmbibat cu simţ european regiunea cuprinsă între Tisa, Dunăre şi Nistru. In cucerirea sa a fost prezentă primejdia pe care o reprezenta lumea din stepele Asiei centrale şi occidentale.

Cu o previziune care nu a fost atinsă în nicio altă parte a imperiului, a creat un bastion etnic care a servit la apărarea naturală a Europei. Legiunele romane au amestecat sângele lor cu populaţia Daciei, dând naştere unui popor viguros, puternic, cu spirit războinic, poporul român, care de atunci încă a avut de luptat cu constanţii invadatori veniţi din largul stepelor".

In ziarul *„Popolo di Roma"* scrie sub semnătura d-lui *Giorgio Cabella: „Este greu să cuprinzi întreaga istorie a acestei ţări, faţă de care destinul s'a arătat prea aspru, dacă se iau în considerare meritele poporului român".*

Autorul articolului descrie peisagiul românesc dela graniţă şi până la Bucureşti şi mărturiseşte emoţia cu care prin gări privea populaţia românească, al cărui tip rasial îi era atât de familiar.

„Care este explicaţia acestei familiarităţi? Nu aş putea să spun. Dar feţele oamenilor pe care îi vedeam erau feţe cunoscute, care ne dădeau emoţia singulară a unei regăsiri şi nu pe aceea a unei descoperiri. Şi limba lor avea căldura şi culoarea limbilor care se înţeleg mai mult datorită unei particulare cadenţe a sunetelor decât datorită intuiţiei cuvintelor. Ne surprindeam căutând să ghicim din care anume regiune a Italiei au venit legionarii lui Traian, care, stabilindu-se în România acum două mii de ani, au pus temelia acestui popor şi acestei limbi. Acesta a fost gândul care ne-a întovărăşit tot timpul până la Bucureşti".

D-l *Cabella* declară apoi că în Piaţa Palatului Regal, unde sunt expuse tancurile cucerite de divizia de gardă dela bolşevici şi în jurul cărora se găsea multă lume, a renunţat la orice speculaţie a gândului ce l-a călăuzit până la Bucureşti. *„In faptul acesta al expunerii trofeelor, era mândria soldaţilor români şi însăşi documentul descendenţii lor. Urmaşi ai legionarilor stabiliţi în Dacia Felix, Românii de astăzi, arată încă odată lumii că descind dintr'o armată de învingători".*

Mai este oare nevoie de vreun comentariu a acestor rânduri atât de elogioase şi din care se desprinde baza fiinţei Statului nostru contestată ieri, dar recunoscută astăzi?

Situaţia pe fronturile de luptă. Al doilea front

De luni de zile asistăm la o cerere insistentă şi la o promisiune deşartă. In văzduh s'au încrucişat undele care duceau dintr'o parte în alta a lumii *„cereri şi oferte"* fără altă mângâiere din partea părţilor decât de ordin platonic. Se credea poate că *„cererea şi oferta"* va crea în rândurile armatelor Axei o adevărată teamă care va sdruncina moralul şi va micşora numărul victoriilor. Crearea celui de al doilea front a fost doar o dorinţă şi o speranţă. El nu putea să fie realizat din moment ce pe fronturile actuale de luptă iniţiativa nu este a anglo-saxonilor. Şi totuşi ceea ce Englezii au dorit altora le-a venit lor. *„India se află în războiu cu Anglia"*, comunică din Bankok, agenţia „Rador", *în mod neîndoelnic şi definitiv, a declarat purtătorul de cuvânt al ligii pentru independenţa Indiei. Mahatma Gandhi a luat din nou conducerea naţiunii indiene şi Indienii din Asia de răsărit aşteaptă cu încordare hotărîrea ce se va lua la Wardha în aceste ceasuri critice. Nu încape nicio îndoială, a continuat purtătorul de cuvânt, că răspunsul tuturor Indienilor din Indii şi din afara lor, la apelul lui Mahatma Gandhi va arăta lumii de ce este în stare poporul indian. Toţi Indienii sunt gata să se dedice cu trup şi suflet acestei ultime lupte pentru eliberarea Indiilor.*

Lămurirea definitivă a situaţiei dintre poporul indian şi dominaţia engleză este inevitabilă". După cum se anunţă din Ankara, Comitetul executiv al Congresului a cerut încetarea puterilor politice ale Englezilor în Indii.

Turcia a luat măsuri de apărare

Cu privire la informaţiile răspândite în străinătate asupra unor măsuri speciale luate de Turcia pentru a apăra frontierele sale dela Nord şi dela Est, se confirmă la Ankara că de câtva timp măsuri de ordin militar şi de poliţie au fost luate pentru o protecţie efectivă a acestor frontiere, atât pe uscat cât şi pe mare.

Situaţia pe fronturile de luptă

La *Nord de Donet* înaintarea germană continuă cu mare repeziciune. Oraşul *Starobjelsk* a fost ocupat, iar coloane înaintate au depăşit localitatea *Belovodsk* atingând râul *Kamichnaja* într'un punct situat la 48 km. Vest de linia ferată *Voronej-Rostov*. La Sud de *Voronej*, alte formaţiuni germane, au ocupat oraşul *Bogucear*, şi continuă înaintarea spre *Stalingrad*. Valul trupelor germane care traversează *Donul* la 210 km. Sud de Voronej, creşte fără încetare. Grupurile de bolşevici încercuite au căutat zădarnic să-şi facă loc de scăpare. Rostovul şi porturile caucaziene au fost bombardate. In celelalte sectoare acţiuni locale. In golful Finlandei au fost scufundate 2 submarine sovietice, iar în Mediterana un crucişător englez a fost torpilat şi avariat.

In *Africa de Nord*, trupele mareşalului Rommel, după ce au respins un atac englez, au trecut la contra-atac capturând mai multe sute de prizonieri, doborând mai multe avioane. Un avion al forţelor Axei nu s'a mai întors.

———

Redactor responsabil
ION BOZDOG

Tipografia „ASTRA" Braşov, Str. Lungă Nr. 1.